

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε πρόπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις

Ὅδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 29 Μαΐου 1899

Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 22

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 169)

— Τὴν ἰδέα, φίλε μου ! Ἐγὼ ἀπλῶς σκεπτόμαι μὴ μὴ μὴ γὰρ τὰ τοῦ θαλάσσιου, ποῦ κατασκευάζω 'στὸ μαγαζί μου . . . Μόλις τὴν παραλάβω, θὰ το κλέψω λάσπη. . . Ἐπὶ τέλους, ὅσω μένομεν ἐδῶ, δὲν μου λέτε τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς Εὐσταθίας ;

— Ἡ Εὐσταθία, ποῦ λές, φίλτατέ μου, ἦτον ἓνα ὠραῖο μαρσελιέζικο βαπόρι τῆς Ὑπερωκεανείου Ἑταιρείας, ποῦ ἐταξείδευε γιὰ τὸ Δύρβανον μὲ κυβερνήτη τὸν κ. Φρανκέρ, ἓνα σωστὸ θαλασσινὸ γερολύκο. Ἡ Εὐσταθία εἶχε πάρῃ κάρβουνο ἀπ' τὸ Ὄδόνον καὶ τραβοῦσε ἴσα κατὰ τὴν Ζαγζιβάρη. Μία νύχτα σκοτεινὴ, ἐτοκαρίσε μ' ἓνα ἄλλο βαπόρι. Τὴν ἐκοψε 'στὴν μέση καὶ πάει βουλειὰ τῆς. Τὸ ἄλλο βαπόρι τοῦ δωκε δρόμο, κι' ἀπὸ 'δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι. Οὕτω κύτταξε καὶ νὰ ἴδῃ τί γίνονται οἱ ναυαγοί. Τοὺς ἄρρησε 'στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ! . . .

— Αὐτὸ εἶνε τερατῶδες ! Ἡ ναυτικὴ δικαιοσύνη πρέπει νὰ ἐπέμβῃ χωρὶς ἄλλο.

— Βεβαίως ! Μὰ τί νὰ κάμῃ ; Κανένας δὲν ξεύρει τὸν ἔνοχον, οὔτε τὴν ἐθνικότητά του καὶ. Κανένας μάρτυς δὲν ἐσώθηκε, διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην.

— Μὰ δὲν ἐλέγατε τώρα πῶς αὐτὴ ἡ κυρία ; . . .

— Μάλιστα, αὐτὴ ἡ κυρία εἶνε ἀπὸ τοὺς ναυαγούς. Μὰ τί καταλαβαίνει μία γυναῖκα ἀπὸ ναυτικὰ πράγματα ; Τί νὰ πῇ κι' αὐτὴ ; Σὲ τέτοιες στιγμὰς εἶνε ἄνδρες ποῦ τὰ χάνουν. Τί νὰ σου κάμῃ μία γυναῖκα ; Ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμοῦνταν, ἐξύπνησαν ἑξαφνα ἀπὸ τὸν κρότον τῆς συγκρούσεως, ἐρρίχτηκαν πατεῖς με πατωὶ σε μέσα 'στὶς βάρκες, στριμωγμένοι σὺν τῇς σαρ-

δέες, μέσα 'στὸ σκοτάδι, 'στὸ κρύο, 'στὰ κύματα. Ὅταν ἐξημέρωσε, ἐνῶ τὰ κύματα τοὺς ἔσερναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἶδαν ἓνα γαλλικὸ βαπόρι νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος τους. Ἐξύγωτε, τοὺς ἐπῆρε ἑπάνω, καμμία τριανταρία ἀπ' αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἔφερε ἐδῶ πέρα.

— Καὶ μέσῃ αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους ἦτανε, λέτε, καὶ αὐτὴ ἡ κυρία ;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ ἀναθὸς παντοπώλης, ρίπτων βλέμμα βαθυτάτης συμπαιδείας πρὸς τὴν Καν Μασσαί, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ξένη πρὸς ὅλα τὰ συμβαίνοντα

περὶ αὐτήν, προσηλωμένη μόνον εἰς τὸ καταπλεόν ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον εὕρισκετο ἤδη παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος.

— Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα ἐταξείδευε μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά της, τὸν ἄνδρα της, τὴν κόρη της, τοὺς δύο υἱούς της καὶ μίαν ὑπηρετρίαν . . . Δὲν ἔχει λοιπὸν εἶδῃσιν τί ἀπέγιναν οἱ δικοὶ της, ἔξωρα ἀπὸ τὸν γυῖό της τὸν μεγάλο. Τῆς εἶπαν πῶς αὐτὸς ἐσώθηκε καὶ βγήκε 'στὸ Ἀδεν.

— Μήπως περιμένει αὐτὸν τώρα ;

— Πολὺ πιθανόν. Ἐπειτα περιμένει

καὶ νέα μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ τὴν ἀγαπᾷ καὶ μαλλῶνουν ποῖος νὰ της πρωτοναφανῇ χρήσιμος καὶ νὰ της δείξῃ τὸ σεβασμὸ τοῦ καὶ τῇ συμπάθειά του γιὰ τὴν μεγάλην δυστυχίαν της. Ὅλοι κυττάζουν τίς ἐφημερίδας καὶ τὰ τηλεγραφήματα, μήπως ξετρυπώσουν πουθενὰ καμμία σχετικὴ πληροφορία, γιὰ νὰ πᾶνε ἀμέσως νὰ τῆς τὴν ποῦν καὶ νὰ τὴν καλοκαρδίσουν. Ἐτσι ἐμαθεύτηκε καὶ πρὸ τριῶν μηνῶν τὸ θάνατον τοῦ γυιῦ της 'στὸ Ἀδεν.

Τὸ ἀτμόπλοιον εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα καὶ ἠγκυροβόλησεν. Μεταξὺ τῶν λέμβων, αἱ ὁποῖαι τὸ περικύκλωσαν, διεκρίνετο μία, φέρουσα τὴν Καν Μασσαί, ὀρθίαν, μὲ τὰ βλέμματα προσηλωμένα πάντοτε ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Αἰφνης μία κραυγὴ ἠκούσθη, ἀντηχήσασα εἰς τὰς καρδίας ὅλων ἐκείνου τοῦ πλήθους :

« Παιδί μου ! Ἐρρίκέ μου ! »

Ἐψηλὸς καὶ ὠραῖος

« Ἐνὰ κύμα μὲ εἶχε σκεπάσει. . . » (Σελ. 174, στήλ. 6η.)

ξανθός νεανίας, κατήλθε την κλίμακα του ατμοπλοίου, επήδησεν εις την λέμβον και έρριφθη εις τας άγκάλας της δυστυχούς γυναικός.

Κατακλυσμός θακρύων και λόγων άσυναρτήτων από την συγκίνησιν, έπηκολούθησεν :

« Έρριξε . . . παιδί μου . . . άγάπη μου . . . Έλεγα πως δεν θά σέ ξαναϊδω ποτέ ! . . . Τι έτράδηξα ή δυστυχισμένη ! Παιδάκι μου ! Τι ευτυχία είν' αυτή ! Μα οι άλλοι ; Τι έγιναν οι άλλοι ; Δεν έμαθες τίποτε ; Δεν ξέρεις τίποτε ;

Δεν έμεινε μάτι να μη θακρύση τριγύρω, από την σπαρακτική αυτήν σκηνήν. Έν τούτοις ή λέμβος έφθασεν εις την προκυμαίαν. Τότε ο λαμπρός κύριος Θεοδόσιος έπροχώρησε, και άποκαλυφθείς ευσθεάστως :

—Με συγχωρείτε, κύριε, είπε προς τον Έρρίκον Μασσαί, που λαμβάνω το θάρρος να σάς όμιλήσω . . . Έδώ όλοι οι Γάλλοι είμεθα σάν μια οικογένεια, και έπιτρέψατέ μου να σάς είπω, ότι όλοι μας συνεμερίσθημεν την άγωνίαν της κυρίας μητέρας σας, όπως τώρα συμμεριζόμεθα την χαράν της. Ήθελα όμως να σάς είπω κάτι τι. Ή κυρία κατοικεί 'ς το Προξενείον. Καθώς είνε συγκινημένη, δεν θά είμφορέση να σάς οδηγήση μόνη της. Μοι έπιτρέπετε να έλθω μαζί σας, και να βοηθήσω και την κυρίαν μητέρα σας, να της δώσω το μπράτσο μου κ' εγώ ; . . .

—Ευχαριστώ, κύριε, ευχαριστώ πάρα πολύ, απήντησεν ο νέος, έκπληκτος άκόμη και τεταραγμένος. Μητέρα, θά μπορέσης να περιπατήσης ; προσέθεσε, προσβλέπων με άγάπην το ώχρον πρόσωπον της μητρός του.

—Βέβαια, παιδί μου. Τι έχω ; Καλά είμαι. Τώρα μάλιστα που σ' έχω κοντά μου, αίσθάνομαι καινούρια δύναμι.

Ή ταλαίπωρος μήτηρ μεταίως προσέβαλε να δώση θάρρος εις τον εαυτόν της. Οι πόδες της έκλονίζοντο. Ή αίφνιδια μετάπτωσις από της βαρυτάτης λύπης εις την υπερβολικήν χαράν, την είχε ζαλίση σχεδόν. Ο βραχίον του άγαθου συμπολίτου έπομένως έχρησίμευσε πολύ εις την άτυχή κυρίαν, δια να διανύση το μεταξύ του λιμένος και του Προξενείου διάστημα.

Και εις το Προξενείον, όπως και εις την προκυμαίαν, ή υποδοχή της Κας Μασσαί και του υιού της υπήρξεν εγκάρδιος. Ο έν Μαζούγγα πρόξενος της Γαλλίας κ. Χαγάν είχε προσφέρει εις τούς ναυαγούς της Εύσταθείας πᾶσαν την δυνατόν περίθαλψιν και προστασίαν, άλλους μὲν άποστείλας εις τας πατρίδας των, άλλους δέ τοποθετήσας εις διάφορους εκεί έργασίας. Αυτός και ή οικο-

γένειά του είχαν δείξη εύθους εξ άρχής ιδιαιτέραν συμπάθειαν προς την Καν Μασσαί, συμμεριζόμενοι όλας της τας θλίψεις και τας έλπίδας. Ή άριζις έπομένως του Έρρίκου υπήρξε δι' αυτούς άληθής οικογενειακή έορτή. Άρ' ού άφήκαν ήσυχους όλην την ήμέραν την μητέρα με τον υιόν της, το έσπέρας τούς παρεκάλεσαν να λάβουν μέρος εις το δείπνον, το όποιον παρέθεσαν λαμπρόν επ' ευκαιρία του ευτυχούς γεγονότος.

Οι συνδαιτυμόνες ήσαν περίεργοι να μάθουν τας περιπετείας του Έρρίκου. Είς τας παραλήσεις αυτών ο νέος ανταπεκρίθη ευχαρίστως και ήρχισε να διηγείται :

« Όσον δια τα αίτια της καταστροφής, είπε, δεν ήξεύρω πολλά πράγματα. Ένα κύπημα έξαφνικό, τρομάρα, κακό μέσα 'ς το ατμόπλοιο, κ' έπειτα, το μόνον που έννοήσαμεν, πως κάτι τι ξεκολλούσεν από πάνω μας κ' έφρευε. Ήταν το άλλο πλοϊόν, που είχε συγκρουσθί με το ιδιόν μας. Ύστερ' από λίγο ή έκρηξις, ο πανικός, ή διοργάνωσις των ναυαγιστικών μέσων. . . Έγώ έστεκόμουν 'ς το παραπέτο, και ήμουν έτοιμος να πηδήσω σε μία βάρκα, όταν άκουσα τη φωνή του πλοιάρχου Φρανκέρ, που έφώναξεν επάνω απ' τη γέφυρα :

«—Στά σωσίβια, παιδιά ! Βουλιάζουμε !

Είχ' άρπάξη το πρώτον σωσίβιον που βρήκα μπροστά μου, και πριν καταλάβω άκόμη τί μου γίνεται, εύρέθηκα μέσα 'ς την θάλασσα. Ένα κύμα με είχε σπασά. Άρπαγμένος από το σωσίβιον, έχασα τας αισθήσεις μου, δεν ήξευρα πλέον που εύρισκόμουν.

« Όταν συνήλθα, είχεν εξημερώση. Ή καταχνία είχε σκορπίση. Εύρέθηκα μοναχός μου, κρατώντας σφιγκτά την κουλούρα, παρασμένη 'ς το λαιμό μου, σάν εκείνες που φορούν τα άλογα. Ο Θεός τά είχε φέρη δεξιζ' ως τώρα. Μα πως θά έτελείωνε το πρᾶγμα ; . . . Που να συλλογισθώ την ώρα εκείνη ! Μοι φαίνεται μάλιστα, πως ύστερ' από το ξύπνημα αυτό, μοι ήλθε άλλη λιποθυμία, και τα κύματα μ' έσερναν ανείσθητον. Έτσι, κ' εγώ δεν ξέρω πόσην ώραν μ' έσερναν τα κύματα, ζωντανόν και πεθαμένον, όταν άκουσα πλησίον μου μίαν φωνήν, που έλεγεν άγγλιστί :

«—Ά λ λ ό ! . . . Δ έ α ρ χ ι έ ζ ! (Νά ! έδώ είνε !)

«—Γ ο υ έ α ρ ; (Που ;)

«—Ο ν γ ι ο υ α ρ λ έ φ τ χ ά ν τ .

(Άπ' το ζερβί σου χέρι. . .)

«—Ο λ ρ ά τ ι ! (Καλά !)

« Ένα χέρι με άρπαξεν από τον ώμο και με τράβηξεν έξω απ' το νερό. Λιποθύμωσα πάλι. Έπειτα έννοιωσα ένα σπέρτο δυνατό, που μοι έκαie το λά-
ρυγγά μου. . . Και εξύπνησα πάλι. . .

Ήμουν ξαπλωμένος 'ς ένα μαλακό δάνι, μέσα σε μία μεγάλη καμπίνα βατριοϋ. Ένας άνθρωπάκος με κόκκινες τσβορίτες, με ξυρισμένο μουστάκι, μ' πότιζε κονιάκ με το κουτάλι. Έρριξε συμπαθητικούς άνθρωπος και τον έδωκε μ' ευχαρίστησι από πάνω μου. Δύο και ται ρωμαλέοι μ' έτριβαν με τες βοΰρτες τώσφ δυνατό, σάν να ήμουν στιβάι να έθελαν να με γυαλίσουν.

«—Δόξα σοι ο Θεός, πάει καλά έφώναξεν ο ιατρός. Το μάτι του έξάνεψεν, ο σφυγμός του είνε τακτικός άν και άδύνατος άκόμη. Τον πέρνω επάνω μου τώρα. . . Άρρήστέ τον. Πως είσθε, άγαπητέ μου ; . . Μα να χωμε πρώτα καλό ρώτημα, όμιλήσ' άγγλικά :

«—Άν και δεν ήμπορούσα άκόμη όμιλήσω, πιασμένος όπως ήμουν, τώσωσα να καταλάβη πως 'μιλώ άγγλικά πως ήμουν καλλίτερα και μάλιστα πω με είχε παραποτίση. . .

«—Καλά, καλά ! Μία σταλή μ' άν τ' α παραπάνω δεν έβλαψε κανέναν χριστιανό ! Όταν ρουφήξω νένας τόση θάλασσα, όση ρούφηξες έχει ανάγκη να ξεπλύνη λιγάκι και λαιμό του. . . Άν δεν θέλεις άλλο πάλι, είνε δική σου δουλειά. . . Μ' όμιλείς και κουράζεσαι. . . Το καλλίτερο είνε να κοιμηθής τώρα. . . Κα για να είσαι ήσυχος, μάθε ότι εύρίσασαι επί της θαλαμηγού Λ ι λ ή ς, 'ς το χέρι του ιατροϋ Μακ-Ίβορ.

«Ο άνθρωπάκος μ' έσκέπασε με τα μάλλινες ζεστές κουβέρτες του κρεβατιού, και με άφησε. Άρχισα να συνάχωμαι, με πήρε ο ύπνος, ένας γλυκύς ύπνος, και ύστερ' από όλίγας ώρας εξύπνησα, σάν να μ' ήν είχα πάθ' τίποτε, με μία πείνα, που ο Θεός ξέρει πω έβλεπα το ψωμί ! . . .

«—Α, ά, στοιχηματίζω πως θέλεις το πρόγευμά σου ! . . . μοι είπεν ο ιατρός Μακ-Ίβορ, με το άστέϊόν του θώρακος μ' είδε. Πίστεψέ με όμως, πω ή έννέα ώρες που έκοιμήθηκες, σ' έδωσαν καλλίτερα από όλα τα κρέατα του κόσμου. Μ π ά τ ζ ό β ! (Μα τον Θεό ! Κάνεις ώραιον ύπνο, φίλε μου. Σε καταζα και σε ζήλευα. . . Σά βυζαντινό παιδί, 'ς τη ζωή μου !

«Μετ' όλίγον, ένα καλό πρόγευμα το όποιον, καθώς φαντάζεσθε, έτρωγα με το παραπάνω, μ' έφερε 'ς τα σύκαλά μου. Έν ό έτρωγα, διηγούμην την ιστορίαν του ναυαγίου μου, με όλας τις λεπτομερείας. Ο ιατρός με άκουσε προσεκτικά και μ' εκύτταζε μ' ευχαρίστησιν που εκατέβαζα με τόσην όρεξι το φαγητόν μου. . .

«—Λαμπρά ! λαμπρά ! επαναλάμβανε, τριβώντας τα χέρια του, σάν να

είχα διηγηθί την περ' ευτυχισμένην ιστορία του κόσμου. . . Τώρα δεν σου μένει παρά να σιγυρισθής καλά και να παρουσιάσής 'ς τον λόρδο Φάιρφηλδ, που σε φιλοξενεί έδώ μέσα. . .

«—Στον λόρδο Φάιρφηλδ ! είπα εγώ. Δοιπόν ή θαλαμηγός που με έσωσεν, είνε εκείνη που συναντήσαμε πρ' όλίγου με την Εύσταθεία και ε-
χαίρετηθήκαμε ;

«—Σωστά, ή Λι λ ή . . . Την ώρα που σας άπαντήσαμε, εγώ δεν ήμουν επάνω 'ς το κατάστρωμα. Το είχα πάρη δίπλα λιγάκι. . . Άκουσα όμως πω έγινε λόγος για την Εύσταθεία. . . Δοιπόν σε άφίω, άγαπητέ μου, και πηγαίνω να σε άναγγείλω 'ς την Έξοχήτά του.

(Έπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΑΝ

ΜΟΝΟΣ τρόπος, δια να έξελθωμεν από την άμνηχανίαν της έκλογής, είνε να κολοιούσμεν τον δρόμον, ο όποτος άνοίγεται εμπρός μας, χωρίς να κάμψωμεν ούτε άριστερά, ούτε δεξιζ'.

Είχαμεν τελειώση, καθώς ένθυμείσθε, την λεωφόρον Πανεπιστημίου, και δια της άποτόμου στροφής της, είχαμεν εξέλθ' εις την Πλατεϊν των Άνακτόρων. Εγρονοτριβήσαμεν όλίγον εις την Πλατεϊαν αυτήν, δια να περιγράψωμεν το ώραιον θέαμα, και τώρα συνεχίζομεν τον δρόμον μας.

Ήδού απέναντί μας ή Δενδροστοιχία, ή όποια μ' άσ προσκαλεί υπό την σκιάν των ύψηλών και φουντωτών της πιερίδων. Αρχίζει από την πλατεϊαν των Άνακτόρων, στολίζουσα δεξιζ' και άριστερά τον δρόμον, ο όποτος χωρίζει την πλατεϊαν από του κήπου, και εξακολουθεί δια της λεωφόρου Άμαλίας. Έχει ένα άνοικτόν πράσινον χρώμα, το όποιον φαίνεται ως μετ'άξινον υπό τας ακτίνας του ήλίου. Και τα δένδρα είνε τόσφ πολλά, και το φύλλωμά των τόσφ πυκνόν, ώστε μακρόθεν, νομίζει κανείς ότι μετ' όλίγον θά εισέλθ' εις κανένα δάσος.

Και πραγματικώς, ή λεωφόρος αυτή συνδυάζει το θεληγτρον της πόλεως — της μεγαλόπλευρας μάλιστα, — με το θεληγτρον της έξοχής. Διότι δεν είνε μόνον ή διπλή και ώραία δενδροστοιχία ή όποια την στολίζει, αλλά και ο Βασιλικός Κήπος, ο βαθύς και μυστηριώ-

δης, με τα πανύψηλα δένδρα του και τούς πυκνούς του θάμνους. Και έν ό δεξιζ' σου έχης μίαν σειράν μεγαλοπρεπών και ώραιότατων μεγάρων, άριστερά σου, καθ' όλον το μήκος της λεωφόρου, εκτείνονται άτελείωτοι αι κιγκλίδες του κήπου, δια μέσου των όποιων βλέπεις τα πράσινα βάθη του. Και έν ό δεξιζ' σου έχεις πρ' των μεγάρων το ευρύτερον, το πλουσιώτερον πλακόστρωτον πεζοδρόμιον, το όποιον είμπορείς να συναντήσης εις την πρωτεύουσάν, άρ' έτέρου άριστερά σου, κατά μήκος των κιγκλίδων του κήπου, εκτείνεται άλλο πεζοδρόμιον, χαλινόστρωτον αυτό, ως δρόμος έξουχικός, με ξύλινα θρονία, τοποθετημένα κατά διαστήματα, δια τούς κουρασμένους περιπατητάς.

Δια τούτο ή λεωφόρος Άμαλίας, ή όποια είνε έξοχη συγχρόνως και πόλις, άποτελεί άνέκαθεν τόν προσφιλέστερον περίπατον των Άθηναίων. Σχεδόν εις πᾶσαν ώραν της ήμέρας, και μέχρι βαθείας νυκτός, θά συναντήση κανείς έδώ κόσμον. Την άνοιξιν και το καλοκαίρι, ο περίπατος γίνεται το πρωί ένωρίς, πριν δυναμώση ή λαύρα του ήλίου. Τον χειμώνα, και μάλιστα τας έορτάς, γίνεται περί τας μεσημβρινάς ώρας, όταν και ή μουσική, κατά την αλλαγην της φρουράς, παίζει πρ' των Άνακτόρων. Άλλ' ο πυκνότερος περίπατος, εις κάθε έποχήν, γίνεται έδώ περί την δειλν. Και τα δύο πεζοδρόμια είνε γεμάτα κόσμον. Και έν ό πρ' των κιγκλίδων του κήπου και εις τα πρ' αυτών θρονία, θά ίδης πλήθος παιδιών με τας τροφούς των, άλλα εις την άγκαλίαν, άλλα μέσα εις τα άμαξάνια των, άλλα από το χέρι, και άλλα ελεύθερα να τρέχουν, κυλιόντα τα στεφάνια των ή παίζοντα το τόπι των, — είνε τα ευτυχή παιδια των πλουσίων αυτά, — εις τα άπέναντι ευρ' πλακόστρωτον θά ίδης τις περειαλόντα, ανερχόμενον και κατερχόμενον, τον κομψότερον αθηναϊκόν κόσμον. Ζωηροτάτη είνε εις τον μέσον δρόμον ή κίνησις των άμαξών, των ίππων και των ποδηλάτων, από καιρού δε εις καιρόν διέρχεται και ο τροχιδρόμος του Φαλήρου, δεσπόζων του θορύβου και της κινήσεως, με την μεγάλην σειράν των βαγονίων του και τα δέξα σургμα-
τα της ατμομηχανής του.

Επίσης και την νύκτα, όταν πάντων είνε σελήνοφεγγής, ο περίπατος της Δενδροστοιχίας είνε πολυάνθρωπος. Την άνοιξιν μάλιστα, όταν αι εὐωδία του Κήπου έρχονται τόσον μεθυστικά και όταν ή άηδών, υπό τα σιερά φύλλωματα, τονίζει το γλυκύ της άσμα, ο νυκτερινός εκείνος περίπατος είνε απόλαυσις και μαγεία.

Ή λεωφόρος Άμαλίας φέρει το όνομα της πρώτης Βασιλίσσης της Έλ-

λάδος, της κατ' έξοχήν δενδροφίλου, δια των ενεργειών της όποιας έφυτεύθη ή Δενδροστοιχία. Το πρώτον μέγαρον το όποιον θά συναντήση τις έδώ, — εί-
νε γωνιατόν και εύρίσκεται εις την διασταύρωσιν των όδων Άμαλίας και Όθωνος, διότι ή όδός εκείνη, ή όποια όδηγεί εκ της μεσημβρινής πλευράς των Άνακτόρων εις την Πλατεϊαν του Συντάγματος, φέρει το όνομα του πρώτου μας Βασιλέως, — είνε το μέγαρον Νεγρεπόντη, το όποιον μέχρι πρ' όλίγου έχρησίμευεν ως άνάκτορον του Διαδούχου Κωνσταντίνου. Μέρος αυτού, μετά της αύλής, έν τῷ μέσῳ της όποιας φαίνεται το άγαλμα του ένδόξου Κανάρη, μετεβλήθη από τινος εις Ζυθοπωλείον και Έστιοτόριον, το όποιον, εις άνάμνησιν της έν αὐτῷ διαμονής του Διαδούχου, όνομάσθη « Πριγκηπικόν. » Είνε το μεγαλύτερον και ώραιότερον εκ της άδιακόπου σειράς των ώραίων ιδιωτικῶν μεγάρων, τα όποια στολίζουν την Λεωφόρον.

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΧ ΘΕΕ ΜΟΥ, ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ! . . .

Καλοκαίρι μυρωμένο,
σιγός άνεμος φυσάει,
Και ψηλά ο άέτός μου
μέσ' 'ς τ' ό σύννεφα πετάει.
Έχει μιά κομψή ούρίτσα,
έχει σὸμ' από χαρτί,
Κι' από ένα σκουλαρίκι
εις το κάθε του αυτί.
Και τον βλέπω και λυποῦμαι,
που δεν έχω εγώ φτερά. —
"Αχ ! Θεέ μου, να μπορούσα
να πετάξω μιά φορ' !

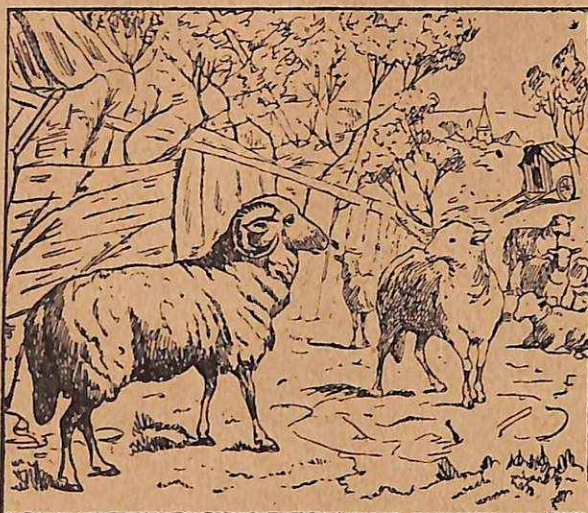
Θάβλεπα μέσ' 'ς τη φωλιά τους
τότε τα χελιδνάκια :
« Καλημέρα, χελιδόνι,
μεγαλώνουν τα πουλάκια ; »
Θάσκυβα απ' την καπνοδόχην
μέσ' 'ς τ' ό σπιτί να κυτώ :
« Αχ ! μπαμπά μου και μαμά μου,
τί άνάστημα είν' αυτό ! »
Βαθεία θάβλεπ' από κάτω
πόλεις, δάση και νερά. —
"Αχ ! Θεέ μου, να μπορούσα
να πετάξω μιά φορ' !

Και κινώντας τα φτερά μου
ελαφρά, χαριτωμέ α,
Θάφθανα τα συννεφάκια,
που γυρίζουν σκορπισμένα
Θάσμιγα και π' άηδονάκια,
θάσμιγα κάθε πουλί,
Γύρω μου θά κελαδούσαν
πρωίνοι κορυδαλοί.
Θάβλεπα και τ' άγγελάκια
που χορεύουν με χαρά, —
"Αχ ! Θεέ μου, να μπορούσα
να πετάξω μιά φορ' !

(Έκ του γερμανικού.)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΒΟΣΚΟΣ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

«Οί Κοζάκοι!... Οί Κοζάκοι!...»
Τῷ 1814, εἰς τὴν Γαλλίαν, μόλις ἀντηχοῦσεν ἡ κραυγὴ αὐτὴ, οἱ χωρικοὶ ἐπάγωναν ἀπὸ τὸν φόβον τῶν. Οἱ Κοζάκοι ἦσαν τὸ μεγαλύτερον φόβητρον τῆς χώρας. Τὸ βράδυ, εἰς τὰς καλύβας, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐπαύλεις, διηγοῦντο δι' αὐτοὺς τρομερὰς ἱστορίας: οἱ ἐτρέφοντο μὲ ὦμον κρέας, ὅτι ἐτρωγαν ἐπάνω 'στὸ ἄλογο, ὅτι ἐκοιμῶντο ἐπάνω 'στὸ ἄλογο, καὶ ὅτι διέσχίζαν ὡς θύελλα πύργους καὶ σιδηροὺς τὰς εἰρηνικὰς ἐξοχάς...

Τὰ γράδια ἐσταυροκοποῦντο καὶ τὰ παιδία ἀνατρίχιαζαν, ὅπως ὅταν ἤκουαν διὰ τοὺς δράκους, διὰ τῆς Λάμνις καὶ τὰ ἄλλα τέρατα τῶν παραμυθιῶν.

Ἐνὰ παιδί προπάντων, ὁ Καῖσαρ Βρανσῆς, τοὺς ἐφοβεῖτο περισσότερον καὶ ἀπὸ μεγάλους καὶ ἀπὸ μικροὺς. Μολονότι ἦτο τώρα δεκαπέντε ἐτῶν, μολονότι εἶχε τόσῳ πολέμικον ὄνομα, μολονότι ἦτο ἐγγονὸς τοῦ πάππου του, — ἐνὸς ἀνδρείου ἀπομάχου, — ὁ μικρὸς Καῖσαρ ἦτο δειλότερος καὶ ἀπὸ λαγόν.

Ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐφαντάζετο ὅτι ἐβλεπε παντοῦ Κοζάκους, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὕπνον του τοὺς ἐβλεπε.

Τὴν ἀπελπισίαν διὰ τὸν δυστυχῆ παπποῦν! Ὡς αὐτὸς ἦτο γυναιὸς καὶ ἀρρεθὸς!... Ἀρχαῖος στρατιώτης τοῦ Ναπολέοντος, καὶ λοχίας μάλιστα, θὰ ἐγίνετο ἴσως μίαν ἡμέραν καὶ στρατάρχης — ὅπως π.χ. ὁ συστρατιώτης τοῦ Λεφέβρ, — ἂν μὴ σφαῖρα, εἰς τὸ Μαρέγγον, δέν του ἐπερνε τὸ πόδι καὶ δέν τον κατεδίκαζεν εἰς αἰώνιαν ἀπραξίαν.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς

Σήμερον ἡ Διάπλασις σὰς παρουσιάζει καὶ ἄλλην Μαγικὴν Εἰκόνα, ἀφ' οὗ σὰς ἀρέσουν καὶ σὰς διασκεδάσουν τόσον πολὺ.

Βλέπετε αὐτὰ τὰ προβατάρια; Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ πρέπει νὰ ἔβγουν ἀπὸ τὴν μάνδραν καὶ νὰ ὑπάγουν ἔξω νὰ βοσκήσουν. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ βοσκός, διὰ νὰ τα ὁδηγήσῃ;

Τὸν φωνάζουν μ. π. ε! μ. π. ε!... ἀλλὰ δέν τον βλέπουν. Καὶ ὅμως εἶνε πλησίον των, πολὺ πλησίον των, καὶ μάλιστα παίζει καὶ τὴν φλογέρα...

Ἔ, τὸν εἶδατε;

τὸ χωρίον, καὶ ἐξοῦσε μὲ τὴν κόρην του, χήραν τοῦ Ἑρρίκου Βρανσῆ καὶ μητέρα τοῦ μικροῦ Καίσαρος, — «ὄνομα καὶ πρᾶγμα» καθὼς ἔλεγεν εἰρωνικῶς περὶ αὐτοῦ ὁ πάππος...

Πραγματικῶς, τὸ παιδί εἶχε κληρονομήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του, φιλήσυχον καὶ περιωρισμένον πνεύματος γεωργόν, τὴν δειλίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε τοῦ ὑπέβαλλε καὶ ἡ μητέρα του, διότι καμμίαν ὁρεξίν δέν εἶχεν αὐτὴ νὰ στείλῃ τὸν μονογενῆ της εἰς τὸν πόλεμον, νὰ γίνῃ σ. α. κ. α. τ. ε. ὅπως καὶ ὁ πάππος του.

Δέν βαρυνέσαι! ἀπεκρίνετο φιλοσοφικῶς ὁ ἀπὸμαχος. Ἐνα πόδι λιγώτερο ἢ περισσότερο, δέν εἶνε σπουδαία δουλειά... Ἄλλο πρᾶγμα μοῦ λείπει ἐμένα!

Καὶ ἀνεστέναζε... Τί του ἔλειπε; Τί ἐζητοῦσε; Τὸ παράσημον! τὸν λαμπρὸν ἐκείνον σταυρόν, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε νὰ σπινθηροβολῇ εἰς τὰ στήθη τῶν ἄλλων ἐνδόξων ἀπομάχων, ὅπως αὐτός!

Ἀλλὰ δέν εἶχε τύχην. Ἡ ἐρυθρὰ ταινία, ἡ ὁποία ἐπούλωνεν ὡς βάλαμον τόσας πληγὰς, δέν ὑπῆρχεν ἀκόμη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μαρέγγου, καὶ τὸ τιμητικὸν πιστόλι, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχάρισαν τότε ὡς ἀριστεῖον, καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε κρεμασμένον εἰς τὸν τοίχον, δέν ἤξιζε διὰ τὸν ἀπὸμαχον ὅσον ἓνα παράσημον.

Ἰσως θὰ παρηγορεῖτο, ἂν εἶχε καλὴν αἰδέαν, ἱκανὸν νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἔγχνη του, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, φέρων ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν ἐνδόξον σταυρόν.

Ἄλλ' οὐτε αὐτό! Ὑῖον δέν εἶχε, καὶ

ὁ ἐγγονός του, ὁ δειλὸς ἐγγονός του δέν του ἔδιδε τὴν παρμηκράν ἐλπίδα.

— Οἱ Κοζάκοι!... Οἱ Κοζάκοι!...

Κόκκινος, ἰδρωμένος, ἀσθμαίνων, τὰ παπούτσια 'στὸ χέρι διὰ νὰ τρεῖ γρηγορώτερα, ὁ Καῖσαρ εἰσβάλλει εἰς τὴν οἰκίαν, προξενῶν μὲ τὰς φωνὰς γενικὸν πανικόν. Ὅλοι φεύγουν, τρέχουν, κρύπτονται.

Μόνος ὁ πάππος, καθημένος παρὰ τὴν ἐστίαν, καπνίζει ἡσυχος καὶ ἀταρῆχος τὴν πίπαν του.

Μὴν ἀκούτε αὐτὸν τὸν φόβητρον λέγει, χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θύρην του. Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ποῦ του φαίνεται πῶς βλέπει Κοζάκους! ὡς τῆς δεκάς, ἔχουμε καιρὸ.

— Ἄ, τώρα εἶνε ἀλήθεια. παπποῦ γιατί τοὺς εἶδα... τοὺς εἶδα καλὰ. Θὰ ἦσαν τουλάχιστον ἑκατὸ χιλιάδες ἐπάνω 'στ' ἄλογο ὅλοι, καὶ μεκυνηγῶσαν, μὲ τὴν λόγχην μπροστὰ...

— Ἐκατὸ χιλιάδες ἐκυνηγοῦσαν ἐσθνα; Καλὲ τί μας λές;

— Μ' ἀφ' οὗ τοὺς εἶδε, πατέρα...

— Αὐτὸς τοὺς εἶδε; Δέν βαρυνέσαι;

— Μά, παπποῦ!...

— Σιωπὴ! Φθάνει!... Δεῖλε!

Ποῦ βρέθηκαν ἐδῶ οἱ Κοζάκοι; Καὶ ἦσαν, ἔννοια σου, γιατί ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ τοὺς ἔδινε νὰ καταλάβουν...

Ἐξαφνα διεκόπη καὶ ἄφησε τὴν πίπαν του. Ἐξω εἰς τὸν δρόμον ἤκούετο καλὰ πασμός ἵππων πολλῶν.

— Νά τοὺς! ἀνέκραξεν ὁ Καῖσαρ κυμαίνόμενος μεταξὺ θριάμβου καὶ φοβῆς.

Ὁ γέρον ἐσηκώθη, ἐπλησίασε τὴν θύραν, καὶ σκιάσας μὲ τὸ χέρι τὰ μάτια του, εἶδε τοὺς ἵππους, οἱ ὁποῖοι διηρμυνοῦντο πρὸς τὴν ἑσπέρην: Αἱ ἑκατὸν χιλιάδες τοῦ Καίσαρος, ἦσαν δέκα μόνον ἄνδρες!

— Καλὲ αὐτοὶ εἶνε Γάλλοι! ἀνέκραξεν ὁ ἀπὸμαχος 'χαρούμενος, καὶ μάλιστα...

Δέν ἐτελείωσε, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν προπορευόμενον ἵππον, φαῖα ρεδιγκότα τοῦ ὁποίου καὶ ὁ τρίκροτος πῖλος ἐξεχώριζαν ἀπὸ τὰς χρυσοφράκτους στολάς τοῦ ἐπιτελείου του.

Ἡ καρδιά τοῦ γηραιοῦ ἀπομάχου χροῖσε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ...

Ἦτο Ἐκείνος!

Ἦ θεὰ του ἐγαλβάνισε τὸν ἀπὸμαχον, ὁ ὁποῖος ὠρθώθη εὐθυτενῆς ἀκίνητος.

Εἶχε νὰ τον ἰδῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μαρέγγου, ἀλλ' ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὸν ἀνεγνώριζεν ἀμέσως;

— Ὁ Αὐτοκράτωρ! Ὁ Αὐτοκράτωρ!

Ἡ μαγικὴ αὐτὴν λέξις ἀντήχῃ παντοῦ, καὶ ὁ Ναπολέων ἀριπνεύει, ἐρχεται πρὸ τοῦ ἀπομάχου, ὁ ὁποῖος χαιρετᾷ στρατιωτικῶς, καὶ ἐμβαίνει εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως.

— Γρήγορα! μιὰ πέννα καὶ μελάνι! διατάσσει.

Ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς, ὁ Ναπολέων χαράσσει ταχέως ὀλίγας λέξεις ἐπὶ φύλλου χάρτου.

— Διὰ τὸν δοῦκα Καστιλιόνε, γρήγορα! λέγει.

Εἰς τῶν ὑπασπιστῶν λαμβάνει τὴν ἔγγραφον διαταγὴν. Ἰππεύει, καὶ φεύγει ταχὺς ὡς βέλος πρὸς τὸ Μοντερώ.

Τότε ὁ Ναπολέων περιφέρει γύρω τὸ ἀστεῖον βλέμμα του.

Σταματᾷ μὲ συμπάθειαν εἰς τὸ ξύλινον πόδι τοῦ Ἀπομάχου.

— Ποῦ το ἔχασες αὐτό;

— Εἰς τὸ Μαρέγγον, Μεγαλειότητε.

— Καὶ τί ἐπῆρες εἰς ἀντάλλαγμα;

— Ἐκεῖνο-ἐκεῖ τὸ πιστόλι, Μεγαλειότητε! ἀλλὰ...

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του, βλέποντες ἀπενῶς τὸν σταυρόν, τὸν λάμποντα ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τοῦ Αὐτοκράτορος, συμπληρῶνουν τὴν σκέψιν του.

Ὁ Ναπολέων, χαμογελῶν, ἐρωτᾷ:

— Ἐχεις κανένα γυιό;

— Ὁχι, Μεγαλειότητε, μονάχα ἓνα ἐγγονο.

[Ἐπεταί τὸ τέλος]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 165)

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν σειρὰν τῶν ἀλλεκαλλήλων περιπετειῶν, δέν εἶχαν ἀφήσῃ οὐδὲ στιγμὴν τοὺς αἰχμαλώτους των, μεθ' ὧν τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας κατὰ φυσικὸν λόγον τοῖς ἐπροξένουν τὰ δύο δέματα.

Ὅταν κατέβησαν ἀπὸ τὸ τεῖχος, οἱ πεζοναῦται συναπεκόμισαν τὰ φορτία των, τυλιγμένα πάντοτε ἐντὸς τῶν παραπετασμάτων. Ὅταν ἐπесαν εἰς τὸ νερόν τῶν τάφρων, καὶ τότε πάλιν δέν τοὺς ἄφησαν, κρεμάσαντες αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ζώνην των. Καὶ τώρα τοὺς ἐκράτουν πάλιν φορτωμένους εἰς τὴν ράχην.

Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν δέν ἦσαν βεβαίως ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ παράδοξον αὐτὸ ταξίδιον, ἀλλὰ τὰ στόματά των ἦσαν τόσον καλὰ παραγεμισμένα, ὥστε τοῖς ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ διαμαρτυρηθοῦν.

Τὰ βάραινα τῶν δύο κατεργαρέων δέν εἶχαν τελειώσῃ ἀκόμη.

Μόλις ὁ Ρογήρος καὶ οἱ σύντροφοί του εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐρείπιον, οἱ ἵππεῖς ἔρθσαν ἐπὶ τόπου.

Ἰσχυρά τις φωνὴ διέταξεν: Ἄλτ!

καὶ τὸ ἐπιπὸν ἀπόσπασμα ἐσταμάτησεν. Οἱ ἡρώες μας, κόψαντες ἀγωνιωδῶς ἀπὸ τὰς ἐτοιμορρόπους κανονιοθυρίδας, ἀνεγνώρισαν τὴν στολὴν τῶν Ἰσπανῶν λογχοφόρων.

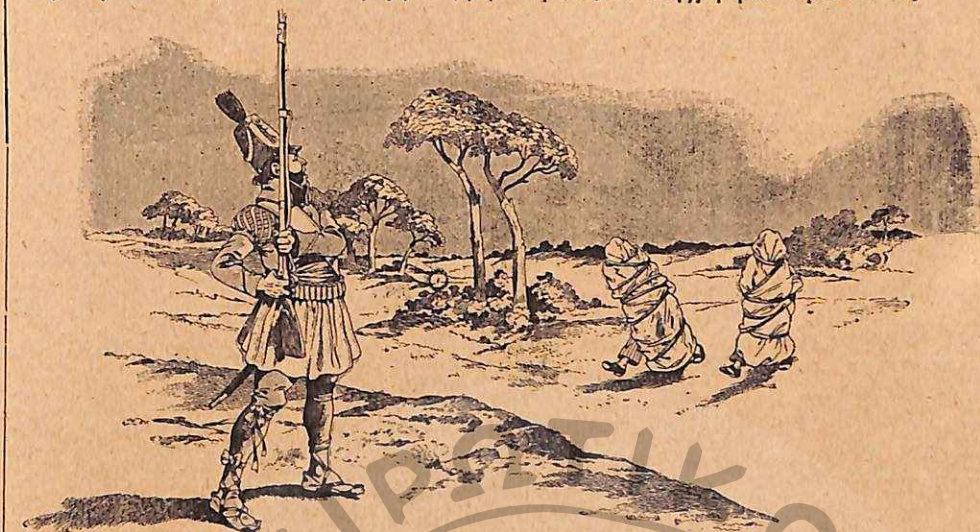
Ὁ ἀξιωματικὸς διέταξε νὰφιππεύσουν καὶ νὰ δέσουν τὰλόγα των, ἀμέσως δὲ εἰσῆλθε μετὰ τῶν ἀνδρῶν του εἰς τὸ παλαιὸν φρούριον καὶ ἤρρισε τὰς ἐρεῦνας. Δέν ἄφησαν οὔτε γωνίαν, οὔτε σπιθαμὴν. Ἐψάξαν παντοῦ, ἀρχίσαντες ἀπὸ τὸ ἰσόγειον.

Οἱ τρεῖς φίλοι, προβλέποντες εὐλόγως ὅτι ἡ ἐρευνα θὰ ἐξετείνετο καὶ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἐπροχώρησαν ἐρποντες ἀθροῦτως μέχρι τοῦ τηλεβολοστασίου.

Τὰ βήματα τῶν ἱππέων ἐπλησίαζαν.

Εἶχον τελειώσῃ τὴν ἐρευναν τοῦ πρώτου πατώματος, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἔφθαναν εἰς τὴν κρύπτην τῶν φυγάδων.

Οὕτε ἰδέα ἀντιστάσεως πλέον! Ἡμποροῦσαν νὰ φονευθοῦν μεταξύ των μάλλον, παρὰ νὰποπειραθοῦν νέαν φυγὴν.

«Ἐμεινεν ἐκπληκτος, βλέπων νὰ παραχωροῦν πρὸς αὐτὸν...» (Σελ. 178 στ. γ')

Οἱ δύο ναῦται, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἀκίνητοι, ἐφαίνοντο ὡς ἀγάλματα τῆς Ἐγκαρτερήσεως καὶ τῆς Ἀπελπισίας.

Ὁ Ρογήρος ἐν τούτοις ἀνεζήτη ἀκόμη μέσον σωτηρίας.

Ἐγύριζεν ὅλας τὰς γωνίας, ἐκτυποῦσε τοὺς λίθους ἐλαφρὰ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, μὲ τὴν ἀνόητον ἐλπίδα νὰνεύρῃ καμμίαν ἀνέλπιστον κρύπτην.

Μηχανικῶς ἐσκύψεν ἀπὸ τὸ γέιστον καὶ ἐπεσκόπησε τὰ πέριξ.

Αἰφνης ἀκτὺς ἐλπίδος ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν του.

Ἐνεύσεν εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ τοῖς ἔδειξε κατὰ μῆκος τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου, μερικὰς σιδηρὰς ἀρπάγας, προωρισμένας βεβαίως πρὸς ἀνάρτησιν κλιμάκων διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ κτιρίου.

— Ἀκούστε, εἶπε τόσον σιγὰ, ὥστε ἡ φωνὴ του μόλις ἤκούετο ὡς ἐλαφρὸς ψιθυρὸς. Ἐδῶ εἶνε ἡ τελευταία μας ἐλπίς. Πρέπει νὰ κρεμασθοῦμε ἀπὸ τ' ἀγίστρια αὐτὰ καὶ νὰ μείνωμε κρεμασμένοι, ὡς

ποῦ νὰ φύγουν οἱ Ἰσπανοί. Ἄν μας ἴδουν, ἐχαθήκαμε. Ἄν δέν μᾶς ἴδουν ὁμῶς, μποροῦμε νὰ τοὺς ξεφύγωμε πάλι μιὰ χαρὰ. Ἐπὶ τέλους εἶνε τὸ τελευταῖον μας χαρτί! πρέπει νὰ το παίξωμε. Γρήγορα ὁμῶς, γιατί δέν ἔχομεν οὔτε λεπτὸ νὰ χάνωμε...

— Λαμπρά, ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος, εἴμεθα 'στὰ πανιά! Ἐγὼ θὰ πάρω πρῶτος τὴν βόλτα μου, ὁ Λαδουρέκος θὰ μου δώσῃ 'στὰ γέρια τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ οἱ δύο σὰς θάρτετε ὕστερα.

Τὸ τολμηρὸν σχέδιον ἐξετελέσθη ἀμέσως. Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν, τυλιγμένοι πάντοτε, ἐκρεμάσθησαν ἀπὸ τὰ ἀγίστρια, μὲ συγκινητικὴν στοργὴν, κατόπι δὲ οἱ ἥρωες μας ἐκρεμάσθησαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὰς ζώνας των, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς οἱ λογχοφόροι ἐφθάνον εἰς

τὸ τηλεβολοστάσιον, βλασημοῦντες καὶ καταρῶμενοι, διότι δέν εἶχον καταρθώσῃ νὰνεύρουν τοὺς καταζητούμενους.

Ἐπέρασαν μερικάς στιγμαὶ ἀληθοῦς ἀγωνίας διὰ τοὺς φυγάδας. Ἡ καρδιά των ἐπαλλε δυνάτα.

Ψυχὴ δέν φαίνεται! ἀνέκραξεν ὁ ἀξιωματικὸς πειστωμένος. Αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι φαίνεται πῶς ἔχουν τραβήξῃ ἐμπρός, ἐκτὸς ἐὰν ἐσκοτώθησαν καθὼς κατέβαινον ἀπὸ τὸ τεῖχος, καὶ βροῦμε αὔριο τὰ πτώματά τους μέσα 'στὴν τάφρον. Ἐμπρὸς λοιπόν, καθάλα καὶ δρόμο. Ἐδῶ σίγουρα δέν εἶνε, καὶ δέν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε. Πρέπει νὰ τοὺς πιάσωμε...

Κατέβησαν βιαστικὰ τὴν κλίμακα, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ἤκούσθη μακρὰν ἀπὸ τὸν δημόσιον δρόμον ὁ καλπασμός τῶν ἵππων, ἐπιτρέψας εἰς τοὺς δυστυχεῖς φίλους μας, τοὺς κρεμασμένους ἄνωθεν τῆς ἀβύσσου, νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸν πύργον, χωρὶς κανένα φόβον αὐτὴν τὴν φορὰν. Καὶ ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμὴ. Ὀλίγον ἐὰν ἔμεναν κρεμασμένοι ἀκόμη, τὰ παλαιὰ των καὶ ἐφαρμένα ζωνάρια θὰ ἔ-

